

Huldiging van Professor Roger Blanpain ter gelegenheid van zijn 75e verjaardag.

Koninklijke Academie voor wetenschappen en kunsten 17.11.07

Mark Eyskens

De waarheid is dat er helemaal geen verdienste is aan verjaren. Verjaardagen hebben immers te maken met de wetten van de hemelmechanica, reeds ontdekt door Johannes Kepler en meer bepaald met de wentelingen van de aarde rond de zon. Was confrater Roger Blanpain geboren op de planeet Mars dan zou hij vandaag zijn 37e verjaardag vieren. En had hij het licht gezien op Saturnus, wat moeilijker is dan op de aarde, dan zou hij nu vijf jaar oud zijn en desondanks lid zijn van de Saturniaanse academie voor wetenschappen en kunsten. Confrater Blanpain is een wonderkind op Saturnus! Op onze aarde is hij een wondere man, een wonderbare persoonlijkheid met enorme verdiensten omwille van zijn veelzijdige, diepgravende, overweldigende creativiteit en zijn maatschappelijke, mediatieke, politieke, nationale en internationale prestaties. Roger Blanpain heeft een CV dat in het Paleis der Academiën nauwelijks binnen kan.

Roger Blanpain studeerde te Geraardsbergen aan de oude humaniora van het Sint Catharina college in de schaduw van de muur van Geraardsbergen, zeer bekend bij alle wielerliefhebbers, een muur die overeind is gebleven ook na de val van de Berlijnse muur. Aan de Katholieke Universiteit te Leuven studeerde hij rechten in een tijd dat men nog doctor in de rechten werd zonder doctoraat. Maar Blanpain zou dit euvel rechtzetten door een aantal jaren later geaggregeerde te worden voor het hoger onderwijs met een proefschrift over de collectieve arbeidsovereenkomst, een thema waarop hij in grote mate zijn hele wetenschappelijke roeping zou bouwen. Inmiddels was hij fellow geworden van de Belgian American Educational Foundation en had hij aan de Columbia University te New York het diploma behaald van master of arts. Hij werd ook fellow van de British Council. Nadien begon hij aan zijn indrukwekkende academische loopbaan eerst als assistent aan de rechtsfaculteit te Leuven en navorser bij het nationaal fonds voor wetenschappelijk onderzoek; vervolgens docent aan diezelfde faculteit en gewoon hoogleraar in 1967, wat hij zou blijven tot 1998 en werd hij belast met het onderwijs van vakken als Belgisch, Europees, vergelijkend en internationaal arbeidsrecht. Zeer snel werd de jonge professor bekend in het buitenland door zijn geschriften en voordrachten en werd hij gasthoogleraar aan talrijke buitenlandse universiteiten zoals die van Michigan, Kentucky, Georgia, Florida, Tokyo, Trier, de Sorbonne en in België aan de Vrije Universiteit te Brussel. Eveneens was hij gasthoogleraar te Fontaineblau in het raam van Insead. Professor Blanpain werd ook steeds meer belast met belangrijke administratieve taken aan de Katholieke Universiteit te Leuven onder meer als voorzitter van de groep gedragswetenschappen en lid van de raad van bestuur van de KU Leuven. Van 1984 tot 1988 was hij decaan van de rechtsfaculteit en in 1992 werd hij lid van de Koninklijke Academie voor wetenschappen en kunsten. In 1997 werd hij doctor honoris causa aan de Universiteit van Szeged in Hongarije. In 1998 kwam een einde aan deze schitterende loopbaan te Leuven, toen aan professor Blanpain het emeritaat werd toegekend. Emeritus worden wordt geacht een promotie te zijn, maar in feite blijft het een wat

schokkende benoeming voor professoren die 30 jaar een of meer enthousiast les hebben gegeven. Het emeritaat is ook een bevreemdende promotie en benoeming, waarvoor je geen examen moet afleggen, geen bewijs van goed gedrag en zeden moet voorleggen, geen aanbevelingen behoeft, waarbij hij je ook geen mede concurrenten en rivalen hebt. Eens emeritus blijf je emeritus levenslang en je kunt niet uit die status worden ontzet. Sommige collega's hebben er enige moeite mee en zij voelen zich eens emeritus een beetje als uitgeprocedeerde intellectuele migranten. Maar niet Roger Blanpain want na zijn emeritaat is hij hoogleraar geworden aan de rechtsfaculteit van de universiteit te Tilburg, is hij college gaan geven aan de Vlerick school voor management en werd hij gasthoogleraar aan de faculteit toegepaste economische wetenschappen van de Limburgse universiteit.

Professor Blanpain was ook een internationale erkend expert in arbeidsrecht en werd aldus aangezocht door de Europese Economische Gemeenschap, de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) en het Internationale Arbeidsbureau (IAO). Tegelijkertijd wierp hij zich op als de verdediger van de voetballers die vaak zonder enig statuut en garantie werden gekocht en verkocht onder voetbalclubs. Het is dan ook niet verwonderlijk dat hij voorzitter werd van de International Federation of Professional Soccer Players in 1965 en er thans erevoorzitter van is. Hij is ook voorzitter van de Belgische vereniging voor sportrecht. En sinds jaren voert Blanpain een niet aflatende strijd tegen de plaag van het roken en heeft hij aanzienlijk bijgedragen aan het afdwingen van een rookverbod in publieke gelegenheden. Professor Blanpain was ook rapporteur op tientallen buitenlandse congressen op alle continenten van onze planeet behalve Antarctica. Hij was voorzitter van het wereldcongres 'Law in motion' te Brussel in 1996, lid van het uitvoerend comité van de Internationale vereniging voor arbeidsrecht en sociale zekerheid sinds 1973, ondervoorzitter Europa van de Internationale vereniging voor arbeidsrecht, Honorary vice president van de British Law Association, corresponderend lid van de American academy of arbitrators, lid van de American Labour Law group, voorzitter van het eerste wereldcongres 'recht in beweging', voorzitter van de Internationale vereniging voor arbeidsrecht en sociale zekerheid, voorzitter van de jury van de Arcoprijs. Daarnaast vervulde confrater Blanpain talrijke administratieve en zelfs politieke functies als directeur van het Instituut voor arbeidsrecht aan de Katholieke Universiteit te Leuven, directeur van het Europa-Japan instituut for Business and Law, als lid en voorzitter van de Belgische delegatie in het comité voor Internationale investeringen en multinationale ondernemingen, voorzitter van de Kruispuntbank voor sociale zekerheid, voorzitter van Reprobel, voorzitter van het Forum leenrecht, en, tot grote tevredenheid van de duizenden afgestudeerden aan de rechtsfaculteit te Leuven: de onnavolgbare voorzitter van de alumni vereniging V. R. G. Leuven sinds 1993. Tevens moet ik vermelden dat professor Blanpain ook lid is geweest van de Belgische Senaat van 1987 tot 1989.

Als auteur heeft hij een bijzonder uitgebreide bibliografie op zijn actief staan met tientallen boeken, waarvan sommigen wereldvermaardheid kennen, en honderden artikels, meestal in het domein van het arbeidsrecht. Zijn 'Codex arbeidsrecht', gepubliceerd in 1970 is aan zijn 37e uitgave; zijn 'Schets van het Belgisch arbeidsrecht' verscheen in herdruk in 1998 en is aan zijn 14e uitgave toe. Daarna volgden 'Krachtlijnen van het Belgische arbeidsrecht', 'Europees arbeidsrecht' dat aan zijn achtste uitgave is en ook werd gepubliceerd in het Duits, Engels, Grieks, Frans, Fins, Italiaans, Japans, Zweeds en zelfs in het Chinees. Professor Blanpain is ook editor van belangrijke internationale reeksen zoals de reeks 'arbeidsrecht' en de reeks 'sociaal recht', 'comparative labour law and industrial relations', 'legal limitations to working time'. Hij is ook general editor van de 'International Encyclopaedia for Labor law and industrial relations' sinds 1977, en wereldvermaard referentiewerk dat bestaat uit 31 volumes

en waaraan 60 auteurs hun medewerking hebben verleend. Daarnaast is hij ook general editor van de 'International Encyclopaedia of Laws', een project dat 25 encyclopedieën omvat en 1200 auteurs telt verspreid over 70 landen en tot op heden gepubliceerd in 71 banden. Talrijke andere werken staan nog op zijn naam maar de lijst is te lang om te vermelden. Het werk van professor Blanpain werd ook bekroond met verscheidene prijzen waaronder de Jean Marie Huyghe-Prijs, de Europe Prize van de Poolse Academie van wetenschappen in 1993 en 1996 werd hij laureaat van de Vlaamse sportprijs voor ethiek.

Het is met heel veel genoegen, naderend tot genot, dat ik het monumentale cv van confrater Blanpain heb samengevat, en dan nog onvolledig, omdat onze levenspaden elkander hebben gekruist en nog kruisen sedert onze studententijd te Leuven die begon in 1951. In ons leven is er geen week voorbijgegaan of we hebben mekaar ontmoet. De levensregel van Roger Blanpain luidt: 'nulla dies sine linea'. Waarbij voor de auteur, die hij is, de wereldgeschiedenis wordt ingedeeld in twee fasen, de eerste heet BC, before computer; de tweede AC, after computer. De echtgenote van onze confrater heet Lina met haar voornaam zodat de Blanpains Latijnse levensspreuk ook kan worden uitgesproken als: 'nulla dies sine Lina', een rake uitdrukking als men beseft dat de enorme prestaties van onze confrater maar mogelijk zijn geweest dankzij de niet aflatende steun van zijn charmante echtgenote

Uit de hele levensloop van confrater Blanpain blijkt dat hij met ongemeen talent steeds een strijder is geweest tegen onrecht en discriminatie. Maar hij slaagt erin te strijden zonder te slaan, wat een grote kunst is en tevens de enige ethisch verantwoorde houding in onze gewelddadige wereld. Het bezorgde hem vaak tegenkanting maar ook grote morele overwinningen. Prof Roger Blanpain is een idealist, evenwel een idealist zonder illusies, wat beter is dan illusionist te zijn zonder idealen. Hij heeft wel een paar gebreken: zo lijdt hij aan een overdaad aan persoonlijkheid, krijgt hij inwendige netelkoorts en uitwendige huiduitslag als hij te maken krijgt met menselijke luiheid, onoprechtheid, oneerlijkheid en mediocriteit. En hij vindt zich terecht op over onrecht en gebrek aan generositeit en egoïsme.

75 jaar is een mooie leeftijd, confrater. Op die leeftijd kunnen we nog enkel goede raad geven, want voor het geven van het slechte voorbeeld zijn we te oud geworden. We troosten ons aan de gedachte dat op onze leeftijd Mozart al 39 jaren dood was. We hebben ook veel meegemaakt. Mijn beste Roger, het kan ons evenwel niet meer schelen wat ze over ons zeggen en schrijven, als het maar niet de waarheid is. We nemen van het verleden op onze verdere tocht mee: niet de as, wel het vuur. Maar met Shakespeare zeggen wij: 'my care is loss of care'. Onze bezorgdheid is dat wij geen zorgen meer zouden hebben, dat we ons niet meer ongerust zouden kunnen maken over wat krom staat in de maatschappij en wat onze samenleving veroordeelt tot samenloosheid.

Ad multos annos, dierbare confrater

Op U is het vers toepasbaar van een Engels oorlogsdichter aan het Yzerfront tijdens de eerste wereldoorlog:

You cannot chose your battlefield.
The gods do that for you.
But you can plant a standard
Where before a standard never stood.

Mark Eyskens
17 november 2007

